

dels signes i de llurs sentits; en la interdependència en la memòria entre la *percepció*, el *saber* i el *voler*. El segon tracta de les imatges mentals i el sentit, amb especial atenció a les característiques, les afinitats, les imatges mentals, les formes i els esquemes de la significació. El tercer estudia la identificació del sentit, tot desitiant-ne les classes i analitzant els universals conceptuals essencials; reflexiona sobre els components del sentit i els vuit constituents essencials de l'enunciat: les entitats, el procés, el temps, l'espai, la qualificació, la quantificació, les relacions i la modalització. El quart presenta els diversos models semàntics i les cinc àrees en què s'inclouen: l'existencial, l'espacial, la temporal, la nocional i la modal. L'obra es clou amb una expressament breu i molt específica orientació bibliogràfica, un índex de persones citades i un altre de termes i de conceptes. [Nota del C. de R.]

REMUTH, Wolfgang / WINKELMANN, Otto (2013): *Praktische Grammatik der portugiesischen Sprache*. Gottfried Egert Verlag, 603 p.

Com bé diu el títol, es tracta d'una gramàtica pràctica, dedicada a l'ensenyament dels estudiants de Lusitanística. També, però, és un manual per a qualsevol persona culta de llengua alemanya interessada en el coneixement del portuguès. L'obra és completíssima i va des de les beceroles fins a la sintaxi, el lèxic i la formació de mots i duu uns índexs fets amb perfecció germànica. [Nota del C. de R.]

TIMOTIN, Emanuela / Ștefan COLCERIU (eds.) (2012): *De ce am devenit lingvist? Omagiu academicianului Marius Sala*. Bucarest: Univers Enciclopedic Gold, 398 p.

Per celebrar el 80è aniversari del lingüista romanès Marius Sala se li ha dedicat aquest volum amb un contingut ben original: 60 col·laboradors han estat cridats a redactar un text que respongui al títol «per què he esdevingut lingüista?», i les seves respostes han omplert un volum de gairebé 400 pàgines. A partir d'aquesta pregunta genèrica, els col·laboradors han elaborat les seves contribucions. Algunes senzillament no duen títol, entenen-se que responen a aquest títol genèric; altres han reproduït el títol proposat, ja sigui en romanès o traduït a altres llengües. I moltes altres duen un títol específic; algunes, com les de Maria Iliescu, Fernando Sánchez Miret o Roger Wright, incloent-hi el mot *romanista*. Com és natural, la majoria de col·laboradors del volum són romanesos o d'origen romanès; però també hi ha una nodrida representació d'altres nacionalitats europees, romanistes que han tingut alguna relació amb l'homenatjat i amb el món romanès. El romanès és també la llengua predominant del volum; amb tot, hi trobem contribucions en altres llengües romàniques (francès, espanyol i italià, en ordre decreixent).

Diversos col·laboradors confessen que mai no s'havien plantejat, o bé no tan directament, aquesta pregunta. Les respostes són ben interessants perquè ens mostren com són de diversos els camins que menen algú cap a la lingüística: des de les persones que han nascut en una família amb inquietuds culturals als qui han nascut en altres entorns totalment aliens a la cultura; des dels que s'han criat en un ambient multilingüe i creuen que això ha afavorit el seu interès per la lingüística, als que han viscut la seva infància en un total monolingüisme. Alguns col·laboradors van manifestar el seu interès per les llengües des de petits; altres han arribat a la lingüística gairebé per casualitat després de seguir altres interessos. Ens trobem amb situacions molt diverses: des de les circumstàncies que han fet difícil la dedicació a la ciència entre els col·laboradors de més edat, molts nascuts en el període a l'entorn de la Guerra Mundial, fins a persones més joves que ja han pogut gaudir d'un avantatge tan recent com el programa Erasmus. I, sobretot, aquest exercici autobiogràfic ens permet fer-nos una imatge de la personalitat de cadascun dels col·laboradors. Així com ara s'editen i publiquen documents significatius per a la història de la lingüística (vegeu, per exemple, la publicació de la correspondència de l'ALPI, ressenyada en la nostra revista (*ER*, XXXIV: 581-587), aquest volum serà d'aquí a uns anys un document significatiu per als qui vulguin treballar sobre la història de la lingüística romànica en la segona meitat del segle xx. [Nota del C. de R.]